

RUGĂCIUNEA POCĂINȚEI

„În a douăzeci și patra zi a aceleiași luni, copiii lui Israel s-au adunat, îmbracați în saci și presărați cu țărână, pentru ținerea unui post. Cei ce erau din neamul lui Israel, despărțindu-se de toți străinii, au venit și și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor. După ce au șezut jos, au citit în cartea Legii Domnului, Dumnezeului lor, a patra parte din zi; și altă a patra parte din zi și-au mărturisit păcatele și s-au închinat înaintea Domnului, Dumnezeului lor. Iosua, Bani, Cadmiel, Șebania Buni, Șerebia, Bani și Chenani s-au suit pe scaunul leviților și au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeu lor. Și leviții Iosua, Cadmiel, Bani, Hașabnia, Șerebia, Hodia, Șebania și Petahia, au zis: «Sculați-vă și binecuvântați pe Domnul, Dumnezeul vostru, din veșnicie în veșnicie! Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare și de orice laudă! Tu, Doamne, numai Tu, ai făcut cerurile și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, mărire cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta. Tu, Doamne Dumnezeule, ai ales pe Avraam, l-ai scos din Ur din Haldeia, și i-ai pus numele lui Avraam. Tu ai găsit inima lui credincioasă înaintea Ta, ai făcut legământ cu el, și ai făgăduit că vei da seminței lui țara canaanților,

hetitilor, amoriților, fereziților, iebusiților și ghirgașiților. Și Ți-ai ținut cuvântul, căci ești drept. Tu ai văzut necazul părinților noștri în Egipt, și le-ai auzit strigătele la Marea Roșie. Ai făcut semne și minuni împotriva lui Faraon, împotriva tuturor slujitorilor lui și împotriva întregului popor din țara lui, pentru că știai cu câtă îngâmfare se purtaseră față de părinții noștri, și Ți-ai arătat slava Ta cum se vede astăzi. Ai despărțit marea înaintea lor, și au trecut pe uscat prin mijlocul mării: dar ai prăbușit în adânc, ca o piatră în fundul apelor, pe cei ce-i urmăreau. I-ai călăuzit ziua printr-un stâlp de nor, și noaptea printr-un stâlp de foc, care le lumina drumul pe care aveau să-l urmeze. Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o lege. Le-ai dat, de la înălțimea cerurilor, pâine, când le era foame, și ai scos apă din stâncă, atunci când le era sete. Și le-ai spus să intre în stăpânirea țării pe care jurasei că le-o vei da. Dar părinții noștri s-au îngâmfat și și-au înțepenit grumazul. N-au urmat poruncile Tale, n-au vrut să asculte, și au dat uitării minunile pe cari le făcusei pentru ei. Și-au înțepenit grumazul; și, în răzvrătirea lor, și-au pus o căpetenie ca să se întoarcă în robia lor. Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate. Și nu i-ai părăsit, nici chiar atunci când și-au făcut un vițel turnat, și au zis: 'Iată Dumnezeul tău care te-a scos din Egipt!' Și s-au dedat la mari ocări față de Tine. În îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie, și stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze. Le-ai dat Duhul Tău

cel bun, ca să-i facă înțelepți; n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor, și le-ai dat apă să-și potolească setea. Patruzeci de ani, ai avut grijă să-i hrănești în pustie, și n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit, și picioarele nu li s-au umflat. Le-ai dat în mână împărății și popoare, ale căror ținuturi le-ai împărțit între ei, și au stăpânit țara lui Sihon, împăratul Hesbonului, și țara lui Og, împăratul Basanului. Le-ai înmulțit fiii ca stelele cerurilor, și i-ai adus în țara despre care spusesei părinților lor că au s-o ia în stăpânire. Și fiii lor au intrat și au luat țara în stăpânire; ai smerit înaintea lor pe locuitorii țării, canaanitii, și i-ai dat în mâinile lor, împreună cu împărății și popoarele țării, ca să le facă ce le place. Au ajuns stăpâni pe cetăți întărite și pe pământuri roditoare; au stăpânit case pline de tot felul de bunătăți, puturi săpate, vii, măslini, și pomi roditori din belșug; au mâncat, s-au săturat, s-au îngrășat, și au trăit în desfătări, prin bunătatea Ta cea mare. Totuși, ei s-au răsculat și s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe proorocii tăi, care-i rugau ferbinte să se întoarcă la Tine. Atunci i-ai lăsat în mâinile vrăjmașilor lor, care i-au apăsă. Dar, în vremea necazului lor, au strigat către Tine; și tu i-ai auzit de la înălțimea cerurilor, și, în îndurarea Ta cea mare, le-ai dat izbăvitori care i-au scăpat din mâinile vrăjmașilor lor. Când au avut odihnă, au început iarăși să facă rău, înaintea Ta. Atunci i-ai lăsat în mâinile vrăjmașilor lor, care i-au stăpânit. Dar, din nou au strigat către Tine; și Tu i-ai auzit de la înălțimea cerurilor, și în marea Ta îndurare, i-ai izbăvit de mai multe ori. I-ai rugat ferbinte să se întoarcă la Legea Ta; dar ei au stăruit în îngâmfarea lor, n-au ascultat de poruncile Tale, au păcătuit împotriva orânduiri Tale, care fac viu pe cel ce le împlinește, Ți-au întors spatele cu

îndărătnicie, și-au înțepenit grumazul, și n-au ascultat. I-ai îngăduit astfel mulți ani, le-ai dat înștiințări prin Duhul Tău, prin prooroci, și tot n-au luat aminte. Atunci i-ai dat în mâinile unor popoare străine. Dar, în marea Ta îndurare, nu i-ai nimic, și nu i-ai părăsit, căci Tu ești un Dumnezeu milostiv și îndurător. Și acum, Dumnezeuul nostru, Dumnezeuul mare, puternic și înfricoșat, Tu care Ți ții legământul Tău de îndurare, nu privi ca puțin lucru toate suferințele prin care am trecut noi, împărății noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri, proorocii noștri, părinții noștri, și tot poporul Tău, din vremea împăraților Asiriei până în ziua de azi. Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat, căci Te-ai arătat credincios, iar noi am făcut rău. Împărății noștri, căpeteniile noastre, preoții noștri, și părinții noștri n-au păzit Legea, și n-au dat ascultare nici poruncilor, nici înștiințărilor pe care li le dădeai. Când erau stăpâni, în mijlocul multelor binefaceri pe care li le dădeai, în țara întinsă și roditoare, pe care le-o dădusei, nu Ți-au slujit și nu s-au abătut de la faptele lor rele. Și astăzi, iată-ne robi! Iată-ne robi pe pământul pe care l-ai dat părinților noștri pentru ca să se bucure de roadele și de bunurile lui! El își înmulțește roadele pentru împărății cărora ne-ai supus, din pricina păcatelor noastre; ei stăpânesc după plac asupra trupurilor noastre și asupra vitelor noastre, și suntem într-o mare strâmtorare!"

Nu găsim în toată Scriptura ceva mai impresionant în ce privește pocăința, ca evenimentele evocate în acest capitol 9, din cartea lui Neemia. Din rugăciunea poporului adunat la Ierusalim ne putem da seama ce mare importanță are mărturisirea păcatelor, făcută cu o inimă sinceră, sensibilă și după voia lui Dumnezeu.

1. Să remarcăm mai întâi momentul în care s-a declanșat mișcarea pentru pocăință în sânul poporului. Poate că ne-am fi așteptat ca aceasta să se întâmple atunci când iudeii, aflați într-o situație jalnică, locuiau în orașul dărâmat. Sau poate atunci când se vedeau fără ajutor, părăsiți, lăsați în voia vitregiilor soartei și total deznădăjduiți. Desigur că ni s-ar părea ceva foarte normal ca tocmai atunci să țâșnească rugăciunea de pocăință din sufletul lor chinuit de teamă. O nenorocire nu vine niciodată singură - o grea încercare ne smerește întotdeauna și pune capăt împietririi sufletești.

Dar în textul nostru altfel stau lucrurile. Imediat după adunarea solemnă de cercetare a Legii lui Dumnezeu, urmează rugăciunea de pocăință, însoțită de o stare de recunoștință profundă. Orașul este restaurat. Opera începută cu atâta greutate a izbutit. Strigătele de bucurie ale locuitorilor orașului culminează cu declarația solemnă a lui Neemia: „*Bucuria Domnului va fi tăria voastră!*“ (8.10). Apoi deodată, din elanul sărbătoresc, se înalță emoționantă, către tronul lui Dumnezeu, rugăciunea de pocăință.

Faptul acesta conține o învățătură extrem de importantă pentru noi. Aici se observă cum, prin însăși intervenția lui Dumnezeu, inimile lucrătorilor au fost umplute de bucurie, pentru a ști să prețuiască rezultatele obținute. Reconstruirea Ierusalimului trebuia să fie însoțită de înnoirea lăuntrică a cetățenilor lui; și aici se accentuează acțiunea divină spunându-se că „mâna cea bună a lui Dumnezeu“ a lucrat asupra oamenilor, pentru ca ei să acorde importanța cuvenită lucrurilor duhovnicești de bază. Inima, modelată prin puterea Duhului Sfânt pentru a lucra la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu, consideră pocăința ca un element de bază. Pocăința rămâne, așadar, principiul fundamental de viață și slujire.

Putem observa clar că așa s-au petrecut lucrurile chiar și în viața lui Neemia. Primul capitol din cartea lui începe

cu o rugăciune de pocăință personală și adâncă închinăciune. Auzind despre starea jalnică în care se afla orașul atât de iubit și vestit altădată și, de asemenea, luând act despre nenorocirea în care zăcea poporul lui în robia babiloniană, Neemia se simte atât de zdrobit, încât cade cu fața la pământ, într-o adâncă pocăință înaintea lui Dumnezeu. Dar în atitudinea lui se împletește umilința din pricina propriilor slăbiciuni cu recunoașterea și asumarea păcatelor întregului său popor. El se identifică cu neamul său și se simte părtaș la nenorocirile care s-au abătut asupra lui. Apoi, pe toată durata lucrărilor de reconstrucție a orașului, el stăruie în această atitudine de smerenie și pocăință. Pe tot cuprinsul cărții lui Neemia vibrează melodia acestui sentiment profund de pocăință. Aici se află explicația cea mai plauzibilă a triumfului său deplin în tot ce a făcut pentru Dumnezeu și pentru binele poporului Său. O asemenea atitudine de smerenie și pocăință rămâne valabilă și în Noul Legământ, ea fiind cheia triumfului Bisericii lui Cristos. O viață de biruință și progres spiritual se poate dezvolta numai pe terenul unei pocăințe stăruitoare în smerenie.

De fapt, toată Scriptura și istoria Bisericii, precum și lucrarea misionară din lumea întreagă dovedesc că viața creștinului, a omului născut din nou, tinde mereu spre o pocăință mai profundă și o umblare conformă cu voia lui Dumnezeu. Credinciosul născut din nou prin Duhul Sfânt și ascultarea de adevărul lui Isus Cristos, nu va încerca nicidecum să adopte o stare de pocăință și să îmbrace haina evlaviei numai în zile de sărbătoare.

În cadrul unei întâlniri restrânse la care au participat pastori și alți slujitori ai Bisericii, s-a discutat mult despre importanța lucrării Duhului Sfânt în viața credinciosului. În timpul acestei discuții, un pastor bătrân, cunoscut de toți ca un credincios statornic și devotat în slujba Domnului, a rezumat experiența sa într-o mișcătoare mărturisire. Printre altele, el a spus: „*Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât*

simt mai mult nevoia de pocăință, fiindcă devin tot mai mult un păcătos. Față de ispitele din viața zilnică și firea omenească șovăielnică, îmi dau seama cât de mult datorez sfințeniei și măreției Mântuitorului meu“.

Apostolul Pavel afirmase cu privire la lupta contra firii pământești: „**Am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac**“ (Rom. 7.18). Numai îndurării divine se datorează faptul că Duhul Sfânt pune stăpânire pe noi și ne împuternicește pentru lucrarea Domnului. În măsura în care atitudinea noastră va dovedi pocăință față de Dumnezeu, în aceeași măsură va putea Duhul Sfânt să ne păstreze în starea unui prunc care este total dependent de îngrijirea maternă, și să distrugă în ființa noastră orice sentiment de glorie deșartă, ajutându-ne să trăim pentru slava lui Dumnezeu.

În capitolul 9 pe care l-am citit mai înainte, se poate observa ușor cum a început mișcarea de trezire spirituală printre locuitorii Ierusalimului. Aici trăiau mulți străini care nu aparțineau obștii, dar nu aceștia au fost cei ce au dat tonul pocăinței, ci mișcarea a început cu câțiva israeliți din oraș, care s-au adunat la cercetarea și talmăcirea Legii lui Dumnezeu. Erau câteva persoane din cercul intim al leviților, care se aflau în slujba altarului, după cum se precizează în versetul 2: „**Cei ce erau din neamul lui Israel, despărțindu-se de toți străinii, au venit și și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor**“.

„**Și-au mărturisit păcatele și s-au închinat înaintea Domnului, Dumnezeului lor**“ (v. 3). Separarea de străini nu era un gest care să exprime îngâmfare. Dar mărturisirea păcatelor venea din partea israeliților, care s-au închinat cu inimi deschise și sincere înaintea lui Dumnezeu; or, pentru o închinare adevărată, plăcută Domnului, era nevoie ca ei să se despartă de pornirile păcătoase ale străinilor, de tot ce era străin de voia lui Dumnezeu. Simțind povara nelegiuirilor, ei „**au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeul lor**“ (v. 4).

Noul Testament spune că „**judicata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu**“ (1 Pet. 4.17). De aceea este drept ca și pocăința să înceapă tot de la casa lui Dumnezeu, de la cei credincioși, care slujesc mai cu seamă în „Locul preasfânt“. Cine se izolează de lumea destrăbălată, socotindu-se mai presus de ea prin faptul că trăiește printre cei evlavioși, acela încă nu este un om matur duhovnicește. Desigur, el poate privi cu dezgust la depravarea din jurul său, ferindu-se de oamenii care duc o viață fără rușine, și chiar să fie satisfăcut că nu face parte din rândul celor batjocoritori. Dar prin atitudinea sa, dovedește că nu este îndreptățit să poarte numele de copil al lui Dumnezeu. Aceasta din pricină că îi lipsește puterea de a mărturisi cu îndrăzneală credința care câștigă biruința asupra lumii, și nu poate fi folosit de Duhul Sfânt pentru mântuirea sufletelor pierdute. Însă, înainte ca poporul credincios al Noului Legământ să-și poată împlini datoria lui de a evangheliza lumea, trebuie să înceapă mai întâi o mișcare sfântă de trezire în sânul lui, pentru ca astfel creștinii să ajungă stăpâniți de o mare râvnă priind lucrarea de misiune și câștigarea sufletelor nemântuite. Ca să rodească rugăciunile stăruitoare ale multor credincioși care cer o trezire spirituală, o mișcare de pocăință adâncă în mijlocul neamului nostru, este nevoie mai întâi de o trezire adevărată în mijlocul Bisericii din care facem parte fiecare; mai mult, trebuie ca această trezire să înceapă cu noi înșine, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Neemia. Firește că pentru așa ceva trebuie să ne despărțim de pornirile păcătoase ale străinilor. Nu numai în aparență, ci în adâncul conștiinței noastre, luând hotărârea fermă de a renunța la metodele și poftetele lumești, care ar putea dăinui în viața noastră personală și în activitatea noastră zilnică. Întotdeauna o mișcare duhovnicească a pornit din sânul copiilor lui Dumnezeu, smeriți și despărțiți lăuntric de lumea ostilă Evangheliei.

Cu mulți ani în urmă, pe insula Nyas, din Atlanticul de Sud, s-a resimțit o puternică pocăință în rândul locuitorilor. După puțin timp, s-a constatat că acesta era efectul celor petrecute în cămăruța unor misionari, care stăruiau în rugăciune într-o atitudine permanentă de pocăință, mărturisindu-și slăbiciunea și neputința de a-și aduce la îndeplinire sarcina pe care le-o încredințase Domnul. Deci nu era succesul unui orator influent, care să-i înduplece pe păcătoși să vină la pocăință, ci Duhul Sfânt preluase controlul asupra vieții lor, făcând din acest mic grup de oameni un cuib de jăratec, un rug aprins de focul dragostei lui Cristos, care s-a întins apoi pe întreaga insulă, răspândindu-se ca o flacără mistuitoare, de la om la om, încălzind inimile păcătoșilor și îndemnându-i la pocăință față de Dumnezeu.

Da, prin pocăința noastră începe pocăința celor din jurul nostru, și, prin trezirea noastră, se trezește aproapele nostru.

2. Trebuie să privim cu atenție spre cei care au fost nucleul mișcării de la Ierusalim, ca să pricepem cum au înălțat rugăciunea lor de pocăință către tronul lui Dumnezeu. Capitolul 9 al cărții lui Neemia poate fi luat în întregime ca o aplicație, deoarece el ne vorbește despre o mișcare de trezire și pocăință. Putem observa aici câteva aspecte fundamentale, efecte ale lucrării Duhului Sfânt în inima și cugetul israeliților, ele fiind totodată o pildă pentru noi.

a. Este semnificativ faptul că rugăciunea lor nu a început cu mărturisirea păcatelor, ci printr-o expresie de binecuvântare, cum se vede la versetul 5: **„Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare și de orice laudă!”** Apoi până la versetul 15, avem o enumerare detaliată a semnelor prin care Dumnezeu Și-a arătat îndurarea față de poporul ales, de la Avraam încoace. În definitiv, acest pasaj este expresia

laudei și închinăciunii poporului, a recunoștinței și mulțumirii sale față de credincioșia cu care Dumnezeu Și-a ținut legământul și pentru dragostea manifestată în purtarea Sa de grijă. Sentimentul de pocăință se aprinde tocmai prin exprimarea laudelor care i se cuvin Domnului, fiindcă printr-o pocăință adevărată îți dai seama de dragostea copleșitoare a lui Dumnezeu.

În Noul Testament, găsim un corespondent al evenimentului petrecut pe vremea lui Neemia, sub o formă și mai izbitoare. Pocăința adevărată în cadrul Noului Legământ are de-a face cu ceea ce s-a petrecut pe Golgota, locul unde s-a arătat dragostea lui Dumnezeu în toată puterea și strălucirea ei. Ce însemnătate are crucea Golgotei pentru noi? În mijlocul unei lumi amorțite față de lucrurile divine, crucea ne arată desfășurarea dragostei lui Dumnezeu, în modul cel mai copleșitor. Este punctul central al mântuirii noastre. Crucea este dovada cea mai convingătoare cu privire la harul, îndurarea și bunătatea infinită pe care Și le-a revărsat Dumnezeu asupra omenirii. Dându-L pe Fiul Său preaiubit la moarte de cruce, Dumnezeu Și-a manifestat cu putere sfințenia, dreptatea și mila Sa față de noi, și tocmai acolo simțim pulsul iubirii divine, încât Evanghelia după Ioan spune: **„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”** (Ioan 3.16).

Cu puterea desfășurată la cruce, Dumnezeu pătrunde în sufletul păcătosului, ca să-l mântuiască de păcate, moarte și iad. Și noi avem parte de puterea aceasta care ne curăță cugetul de orice vinovăție, care iartă nelegiuirile trecutului nostru ne vindecă bolile și neputințele sufletești și îl pune într-o stare fericită pe oricine crede în iubirea Lui, manifestată prin Isus Cristos. Chiar cel mai netrebnic păcătos este iubit de Dumnezeu și poate fi convins și copleșit de dragostea Domnului Isus dovedită pe Golgota, încât să mărtu-

risească - așa cum a făcut un vizitator celebru, în fața tabloului cu chipul lui Cristos răstignit, din muzeul de la Düsseldorf (von Zinzendorf) „*Aceasta ai făcut Tu pentru mine, dar eu ce-am făcut pentru Tine?*” Sau, cum spune o cântare: „*Pentru mine ai răbdat, dar eu Ție ce să-Ți fac?*”

Uneori oamenii fanatici au încercat să-i silească pe alții la pocăință, prin spaima de chinul Iadului. Însă, în felul acesta, s-a reușit tocmai contrariul, fiindcă ceea ce face să se aprindă într-o inimă flacăra unei pocăințe profunde este nu groaza de focul Iadului, ci focul dragostei copleșitoare a lui Dumnezeu. De aceea există numai o singură cale pentru a convinge sufletul păcătos de nevoia pocăinței: aceea de a-l apropia de Evanghelie și de dragostea lui Dumnezeu, exprimată tocmai prin propovăduirea crucii lui Cristos. Aceasta are putere explozivă, și începe din interior, nu din exterior.

Apostolul Pavel a priceput bine lucrul acesta, de aceea a luat hotărârea să nu propovăduiască decât crucea lui Cristos, ca o putere dumnezeiască, pentru cei ce urmăresc calea mântuirii. (1 Cor. 1.18). El nu a încercat să-i împingă pe oameni cu sila la pocăință, nici să-i provoace să se entuziasmeze ca un foc de paie care se stinge rapid, ci urmărirea să pătrundă adânc în sufletele oamenilor cu explozivul dragostei divine. Și ce efect a avut această metodă, se poate vedea în cartea Faptele Apostolilor, prin rezultatele minunată ale lucrării sale.

La Rusalii s-au istorisit acțiunile mărețe ale dragostei lui Dumnezeu față de păcătoși. Iar prin mărturisirea apostolilor, la un moment dat, s-a produs explozia dragostei divine așa de puternic, încât poporul întreba: „*Fraților, ce să facem?*” Și 3 000 de persoane și-au deschis inimile în profundă pocăință, primind botezul pe baza credinței mărturisite întru Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

b. Dar să revenim la Neemia, și să facem încă un pas în studiul capitolului 9. După ce a fost cuprins de un senti-

ment de pocăință, dându-și seama de bunătatea și dragostea lui Dumnezeu dovedite în credincioșia cu care Și-a ținut legământul, poporul Ierusalimului izbucnește într-o adâncă mărturisire a păcatelor „*Părinții noștri s-au îngâmfat - n-au urmat poruncile Tale*” (v. 16).

Aici găsim al doilea element de bază al adevăratei pocăințe: simțământul de nevrednicie și mărturisirea păcatelor.

Dacă cineva suferă de un ulcer dureros, pe care încearcă să-l acopere cu un plasture, atunci desigur că nu se va tămădui. Substanța otrăvitoare trebuie eliminată pentru a obține alinare. La fel sunt mulți oameni care încearcă să trăiască o viață creștină. Ei se lasă acoperiți cu unele cunoștințe și mângâieri pioase, crezând că aceasta este suficient pentru mântuirea lor de păcate. Ba chiar regretă greșelile comise și participă la evanghelizări care tratează cu asprime înclinațiile păcătoase. Dar în ce-i privește personal, ei nu ajung niciodată la o eliberare lăuntrică, printr-o mărturisire sinceră și completă a păcatelor lor. Substanța otrăvitoare trebuie scoasă afară, înainte de a putea începe tămăduirea și creșterea duhovnicească. Uneori se încearcă a se aplica repede un plasture deasupra rănii, ca o reconfortare pioasă la locul dureros al năravurilor păcătoase, dar de fapt totul rămâne ca mai înainte - dacă nu cumva boala devine cu timpul și mai gravă. De aceea mesajul evanghelic al dragostei copleșitoare a lui Cristos caută să pătrundă în inima și cugetul păcătosului, ca să-l provoace la o mărturisire sinceră și profundă a păcatelor. Durerea amară izvorâtă din sentimentul de a-l fi întristat pe Acela Care ne iubește atât de mult, se împletește cu remușcările pocăinței, și nu ne liniștim până când inima nu se revarsă într-o adâncă și sinceră mărturisire a păcatelor. Trebuie făcut loc iertării și curățirii, dacă vrem să domnească neprihănirea și pacea deplină. Dragostea divină împinge sufletul omenesc să-și recunoască starea lui păcătoasă și decăzută înaintea lui Dumnezeu. De aceea, ajuns aici nu poate decât să dea curs

mărturisirii, și să pună totul în regulă: fie că este vorba despre greșelile și păcatele făcute împotriva lui Dumnezeu, sau despre nedreptățile și pagubele pricinuite semenilor.

Însă este ceva firesc ca omului să-i vină foarte greu să-și mărturisească greșelile. Lui nu-i convine să se smerească înaintea celorlalți. Nu-i place să-i fie atins prestigiul înaintea oamenilor. Totuși cine își dă seama de gravitatea păcatului nu se mai sfiește de oameni. Sufletul cuprins de îndurarea Mântuitorului nu se gândește la părerea oamenilor, ci se simte stăpânit numai de o singură dorință: să fie în regulă față de Dumnezeu. Chiar în legătură cu trecutul îndepărtat, el dorește ca lucrurile să fie clare în toate privințele, să fie eliberat de tot ce poate pricinui anumite pagube sufletului său, să fie înlăturat din ființa sa tot ce ține de otrava păcatului, pentru a putea deveni un om pe deplin sănătos și viguros care slujește Domnului.

Ce poate fi mai mareț decât o conștiință ușurată de orice povară și curățită de orice pată, fapt care se manifestă tocmai prin curajul dovedit în mărturisire? Sufletul nostru însetat și ostenit se poate dezvolta în lumina prezenței divine, atunci când acceptăm eliberarea de toate legăturile lăuntrice pe care le-am ținut ascunse atâta vreme. De aceea au recurs la mărturisire copiii Ierusalimului: fiindcă au priecut mântuirea pe care o aduce pocăința.

Abia acum poate începe tămăduirea, creșterea și rodnicia din interior, care duce la fericire adevărată. Firește că astăzi, în Bisericile noastre, nu este constrâns nimeni să-și mărturisească păcatele, să se spovedească. Totuși fiecare mădular al Trupului lui Cristos trebuie să știe că sarcina păstorilor și slujitorilor lui Dumnezeu este îngrijirea duhovnicească a turmei, ei având datoria de a duce cu smerenie păcatele celor slabi înaintea Marelui Preot, Isus Cristos, Care iartă cu desăvârșire toate fărădelegile și vindecă rănilile cele mai grave ale păcătosului, care își mărturisește nevoia lui spirituală.

c. Să trecem acum la al treilea element de bază al adevăratei pocăințe, care are de-a face cu așteptarea primirii iertării. La versetul 17 se spune: „*Dar Tu, Tu ești un Dumnezeu gata să ierți, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate*“.

Se înțelege de la sine că cel ce a adoptat o atitudine de pocăință, acum, după ce a făcut pasul mărturisirii păcatelor, așteaptă să fie mângâiat, primind cu bucurie iertarea acordată de Domnul. Însă, experiența vieții ne arată că lucrurile nu stau tocmai așa. Vestea îmbucurătoare a iertării nu se primește atât de ușor. Mai trebuie și un anumit grad de credință care să primească darul oferit pentru ispășirea păcatelor și greșelilor noastre. Deoarece firea noastră a devenit așa de prefăcută, suspicioasă și complicată din cauza păcatului, cu greu ne vine să credem în Dumnezeul îndurător și bogat în bunătate. Mai lesne încercăm să cumpărăm, sau să dobândim iertarea prin tot felul de strădanii, în loc să primim pur și simplu iertarea din mâna Marelui Preot, ca pe un har și un dar fără plată acordat de Dumnezeu păcătosului. Astfel, fără să ne dăm seama, Îi producem o mare întristare Mântuitorului nostru, nesocotind mila și îndurarea Lui.

Ce dureros ne vorbește Evanghelia după Ioan, când spune: „*Cristos era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit*“ (Ioan 1.10-11). El dorea să aducă poporului iertarea și mântuirea, dar ai Lui L-au respins trimițându-L la moarte pe cruce. Groaznic este să nu știi a prețui iertarea. Oprindu-ne la poarta mântuirii, nu vom aduce cinste lui Cristos prin faptul că ne văităm de păcatele noastre. El de multă vreme ne cheamă să intrăm la deplină desfătare a iertării, deschizându-ne larg ușa bunătății și milei Sale dovedită acolo pe cruce, unde Și-a întins brațele iertătoare asupra noastră. De aceea să încetăm, o dată pentru totdeauna, cu lacrimile de jale, și să începem a crede în izbăvirea

măreață a Domnului Isus! Să primim cu inimile deschise toate darurile desăvârșite pe care ni le oferă Cristos: iertarea păcatelor și pacea cu Dumnezeu, îndreptățirea și înfierea, devenind astfel copii ai Săi cu drepturi depline.

Și după cum spunea Neemia, El este „*un Dumnezeu gata să ierte, îndurător și milostiv, încet la mânie și bogat în bunătate*“ (9.17), dornic de a ne ajuta să înaintăm cu bucurie pe calea vieții, așa cum s-a întâmplat și cu famenul etiopian, care, după ce a crezut în Domnul Isus Cristos și a fost botezat, „*își vedea de drum, plin de bucurie*“ (F.A. 8.39). Să facem cunoscut și altora, cu bucurie și recunoștință, valoarea mântuirii pe care am primit-o din partea Domnului!

d. Dar cum se poate dovedi într-un mod practic că am primit iertarea păcatelor, că pocăința noastră este adevărată? Și acest aspect este lămurit în capitolul 9 al cărții lui Neemia, și prin aceasta menționăm ultimul element de bază al pocăinței.

Cu această ocazie, are loc schimbarea stăpânului vieții noastre. Eul nostru este detronat, în timp ce Cristos devine Domnul vieții noastre. Cercetând cu atenție acest capitol, observăm frecvența cu care se repetă pronumele: **Tu, Tău, Ta, Tale, Te, Ție**. La versetul 6, se subliniază: „*Tu, Doamne, numai Tu ai făcut...*“. Da, Dumnezeu este totul în toate. El ordonează și conduce toate evenimentele din viața omului, El, Dumnezeul nostru, Dumnezeul meu! Aceste cuvinte izvorăsc din sufletul care se pocăiește.

Are loc, pe de o parte, întoarcerea la Dumnezeu, convertirea, izbăvirea de sub robia Eului, iar, pe de altă parte, îndreptățirea și supunerea sub domnia dragostei lui Dumnezeu. Isus Cristos devine scopul suprem al vieții.

Ca dovadă a pocăinței sale, apostolul Pavel spune: „*Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine*“.

Să spunem și noi: „Numai Tu, Doamne, să fii totul în toate, în gândirea, simțirea și voința noastră, acum și în viitor. Dacă ne îngrozesc păcatele noastre și ispitele, atunci Tu ești prezent. Dacă ne ard poftetele firii pământești, Tu ești prezent. Dacă ne acuză Diavolul de nevrednicie, înseamnă că Tu ești de față. Iar când vine clipa morții, Tu ești acolo pentru a ne duce la biruință. Va suna odată trâmbița pentru judecată? Atunci și Tu vei fi acolo, fiindcă ne-ai îmbrăcat cu haina neprihănirii, cu dreptatea Ta. Se apropie veșnicia! Tu ești acolo, fiindcă există din veșnicie în veșnicie. Dorința noastră să fie aprinsă de dragostea și îndurarea Ta, ca să Te vedem așa cum ești. Să fim în lăcașul Tău pe veci. Să-Ți slujim de-a pururi în Templul Tău.“ Aceasta va fi starea minunată a celor pocăiți. Însă, deja aici pe pământ ne bucurăm din plin de roadele pocăinței.